

Před německou ofensivou na západě

ZNÁMKY německých příprav pro zahájení velké ofensivy na západě jsou tak četné, že s tímto novým náporem počítá se s určitostí, dle prohlášení Franka H. Simondse, amerického válečného pozorovatele, který svoje náhledy, projevující dobrou informovanost a přesnost postřehu, uveřejňuje v běžných číslech amerických listů. Simonds praví, že po značnou dobu panovala pochybnost, že Německo připravuje novou ofensivu na západě. Okolnost, že Německo samo pralo její ohlašování, všeobecně považována byla za podezřelou a byla označována za nejsilnější bod předpokladu, že Německo spíše chystá se udeřit na místě jiném.

Ale v náhledu válečných pozorovatelů došlo k značné změně a dnes většina jich shoduje se v předpokladu, že ku třem velkým ofensivám — one stroskotané na Marne, one, jež zastavena byla u Ypres a Yser a one, jež rozftřela se před Verdunem — přibude čtvrtá, která jako všechny předcházející má přinést rozhodnutí, vítězství ve válce. Dnes tedy nejedná se již o otázku, zdali Německo provede nápor, ale o otázku, kdy a kde provede svůj útok. Můžeme sledovati vojenský vývoj politickým vývojem. Německá druhá velká mírová ofensiva, pokud západních národností se týče, selhala. Stejně také selhal pokus o odstranění Itálie jako válečného činitele.

V době přítomné Itálie stojí pevně. Rakousko-německý postup do Benátky byl zastaven po velkých, ale nikoliv rozhodných úspěších Teutonů. Jenom v Rusku Německo bylo úspěšným. Ruský stát přes všechny svoje protesty a přes všechny hrozby bolševiků nemůže se státi a nestane se vojenským činitelem v běžném roce. Na počátku jednání v Brestu Litovském Němci snažili se použít bolševiků jako agentů za účelem získání všech spojenců k mírovému jednání. Nesetkali se s úspěchem, poněvadž bolševiků stáli pevně dosti dlouho, aby ukázalo se, že pod pláštěm zásady o žádných anexích a náhradách Německo plánovalo zmočení se 129,000 čtverečních mil území a 20,000,000 lidí.

Když tyto záměry byly odhaleny, Lloyd George a president Wilson naznačili mírové podmínky spojením, aby veřejnost v Anglii, Francii a Spojených Státech viděla kontrast mezi nimi a německými podmínkami míru. Liberální živly ve všech těchto zemích, které nechaly se poněkud oklamati stylem německých prohlášení a měly za to, že Němci změnili svoje mírové podmínky a jsou pohotovi pro spravedlivý mír, poznaly, že byly oklamány a v důsledku toho mírový sentiment v zemích spojených zmizel.

Mezitím ale také v Německu došlo k podobné změně. V létě loňského roku, kdy německé nádeje nebyly právě nejsilnější, byla vedena agitace pro mír, který založen byl by na odvolání některých nejkrajnějších německých válečných cílů. Ale po shrocení se Ruska a po porážce Itálie extrémisté získali vřeh a válečná strana, která pomýšlí na velké anexy a velké válečné náhrady, udržela si kontrolu. Přes to, že je hlásov a v mnohém zklamán, německý lid je ochoten riskovati další kampaň s nadějí, že poskytne Německu vítězství, jež umožní, aby velké válečné náhrady vynuceny byly na nepříteli a získána nová území průmyslové expanse.

Důsledky těchto dvou revolucí ve veřejném citění jsou znatelné. Na straně spojených znamenaly nové odhodlání lidu k vedení války až do nekonečného vítězství. Liberální a demokratické živly, které byly pohotovy mluviti o míru před několika týdny, když měly za to, že stejné široce rozvětvené a upřímné citění je možno objeviti v Německu, upustily od takových předpokladů s ohledem na německé manévry v Brestu Litovském. V Německu pak vítězství v Itálii a shrocení se Ruska umístilo situaci do rukou těch, kteří

jsou pro pokračování v zápasu až do docelení německého vítězství. Tak po třech a půl letech velcí nepřítelé stojí proti sobě v podobném duchu jako v srpnu roku 1914. Nic není rozhodnuto, neboť Němci nebyli doposud poraženi anebo vyčerpáni zápasem dostatečně, aby upustili od svého plánu na ovládnutí světa a tak do jisté míry poměry kampaň v roce 1918 jsou stejnými jako v roce 1914. Němci jdou znovu na západ jako šli tehdy, aby vyhráli válku, aby pokořili Francii a dostali se tam, kam vedly všenněmecké tužby po půl století.

A tak můžeme přijíti k předpokladu, že nalézáme se na prahu jednoho z největších a pravděpodobně největšího zápasu v lidské historii. Jestliže pak Němci docílí vítězství, vnúti svoje podmínky poražené Francii a Anglii a budou schopni tak učiniti bez ohledu na Spojené Státy, ježto není žádné naděje, že budeme míti dostatek mužů a materiálů, abychom hráli značnou užitečnou roli v tomto gigantickém zápasu. Budeme tak bezmocnými jako byli Angličané v prvních pěti měsících bitvy u Verdunu a neschopni prospěti věci spojené.

A nyní vyvstává otázka, kdy Německo udeří? U Verdunu udeřili Němci v pozdní části měsíce února. Byli ale nuceni udeřiti v nepřítomný čas pro kampaň, poněvadž Anglie a Rusko připravovaly se udeřiti časně na jaře a bylo nutno odstraniti Francii dříve, než kterákoliv z těchto dvou sil byla připravena. Po celou dobu trvání operací u Verdunu od února až do dubna, počasi stěžovaly kampaň Němci. Ofensiva německá byla zmařena s ohledem na povětrnostní stav na pahorech Maasy. Nebyl to sice rozhodující činitel v porážce Němců, ale měl na ni značný vliv.

S výjimkou operací u Verdunu neměli jsme žádných velkých zimních operací na západě. Bitva u Ypres zakončena byla uprostřed listopadu. Všechny operace až do posledních dnů měsíce dubna byly menší a lokální. Kampaň v roce 1916 zakončena byla anglickým vítězstvím v Beaumont-Hamel, jež bylo jednou z událostí bitvy na Somme v listopadu. Petain provedl dva nápoxy u Verdunu v říjnu a prosinci, ale oba byly více lokální a měly omezené cíle.

Kampaň minulého roku rozplynula se v povodních ve Flandrech po dobytí Paschendale na počátku listopadu. V roce 1916 spojenci nezahájili operací na Somme až v červenci a v roce 1917 odkládali svoje údery na Aisne a u Arrasu až do dubna, ačkoliv německý ústup přispěl poněkud k odložení tohoto náporu. Můžeme tudíž říci, že s výjimkou Verdunu,

VYZNAMENANÍ ČLENOVÉ AMERICKÝCH AMBULANCÍ.

Laes S. Potters z Buffalo, N. Y., a Theodore Miles z Mount Carroll, Ill., členové amerických ambulancních sborů, byli vyznamenáni válečným křížem za statečné chování se v práci na západní frontě. A obrázku našemu vidíme je v řadě s francouzskými vojáky, kterým dostalo se stejného vyznamenání. Na pravo vidíme T. Milese, jednoho z vyznamenaných.

kampaň na západě nebyly zahájeny dříve než v dubnu a končily v listopadu. A není zcela žádne příčina, proč Německo mělo by chvátati tohoto roku, tak jako chvátalo s náporom u Verdunu. Tehdy obávalo se soustředěného anglického útoku a náporu Rusů. Ale takových obav se nyní nejedná.

Americká armáda bude moci zaujmouti omezenou roli se svou malou armádou s ohledem na evropské standardy až někdy v červenci tohoto roku. Teprve v dubnu roku 1919 budeme míti na bojišti ve Francii tak velký počet vojska, abychom vyrovnali rovnováhu a postavili spojence do onoho postavení, v kterém nalézali se před rokem, kdy možno bylo ještě počítati s Ruskem a kdy Itálie nebyla poražena.

Leč by politická situace v Německu, vyvolaná hospodářským stavem, byla taková, že Německo nemohlo by odkládati, nemusíme čekatí německý nápor dříve než ku konci března anebo v dubnu. Mezitím vyjednávání s Ruskem může vésti k míru a uvolnění množství německého vojska na východě a při nejmenším uvolnění dopravního vojska z východu na západ je pomalým processem.

Příprava tak velké ofensivy, jakou Němci mají v úmyslu, vyžaduje mnoho měsíců a Německo nebude chvátati s přípravami, leč by byla nějaká příčina pro takové zrychlení. Německé taktiky na východě v roce 1915, kdy Teutonů raději nechali padnouti Přemysl do ruských rukou, než by urychlili nápor na Dunaj, jsou nejlepší poděpením tohoto předpokladu. A poněvadž jednati se tu

bude o nejvyšší snahu za účelem docelení vítězství, Německo bude snažiti se míti každou ucelenou energii po ruce. Odklad nepomůže spojením, aby zvýšili počet svého mužstva anebo materiálně zlepšili svoje postavení. Po šest přitích měsíců velcí zápasníci budou státi v stejném poměru k sobě v počtu a materiálu.

Všechno nasvědčuje tomu, že k tomuto velkému německému úderu dojde v dubnu anebo květnu. Je možné, že jisti činitelé, o kterých není nám ničeho známo, přinutí Němce k útoku časněji, ale to znamenalo by spíše výhody pro spojence než pro Němce, poněvadž přinutilo by je udeřiti v době, kdy počasi není příznivo pro operace a pro postup v dostatečně dobé, aby učiněny byly nejlepší možné přípravy.

Následující otázkou je: Kde Německo provede svůj útok? — Napadne Angličany anebo Francouze? Kterou část fronty zvolí ku svému náporu? Kterou část zvolí za svůj cíl? Zdá se všeobecným předpokladem, že Němci napadnou francouzskou frontu. — Francie utrpěla více než kterákoliv jiná národnost mezi spojenci a z toho důvodu nalézá se nejbližší vyčerpání. Její ztráty počaly oslabovati její rezervy a proti soustředěnému německému útoku může se shroutiti, ježto nemůže jí býti pomoci Američany po šest měsíců a Angličané budou míti ruce plné a stejně již začínají cítiti napětí válečné.

Německo mělo za to, že Francie vykrvácela do běla již v době útoku u Verdunu. Mělo za to, že Francie se vzdá po porážce u Verdunu. Ale německé kalkulace ukázaly se chybnými. Francie se

nevzdala, nevykrvácela do běla a od té doby porazila německá vojska v jiných velkých utkáních. Ale všechno to vyzáдалo si na Francii velké oběti. Její velký spojence, Rusko, ji opustilo a nový spojence, Amerika, není připravena pomoci jí v této velké krizi. A tak Německo nepoehybne pokusí se docílití toho, čeho nemohlo docílití v roce 1916 a v roce 1914 — to jest, zdrtiti tuto zemi, než spojenci budou moci ji zachrániti.

Ale je známo, že Francie ovládnána je nyní stejným duchem jako v době bitvy na Marne a u Verdunu a Němci mohou setkatí se znovu s nezdarem, poněvadž Francie přes velké ztráty není vykrváčena do běla a její armády jsou lépe zásobeny děly a stíelivem než při dřívějších přelézitostech. A at už eokoliv se stane, Francie bude moci počítati na pomoc Angličanů v nastávajícím zápasu spíše, než kdykoliv před tím. Na Marne počet Angličanů byl nepatrný a málo přispěl k francouzskému vítězství. Po pět měsíců Francouze udržovali Verdun bez anglické pomoci. Nic takového nemůže se státi nyní, ježto Anglie má velké armády a dobře vycvičené armády. Tyto armády jsou připraveny k boji, tak připraveny jako Němci mohou možně býti.

Němci budou schopni postaviti přehavn v počtu a v dělech pro okamžik v kterémkoliv místě proti francouzské frontě, který zvolí k svému útoku. Jestliže se Francouze udrží tak jako udrželi se u Verdunu, výsledkem bude obojstranná německá porážka, ačkoliv také velké francouzské ztráty.

Němci tvrdí, že Francie nemůže vydržeti novou tuto oběť a vidí již svoje vítězství ve válce. Ale potká-li je nový Verdun, pak Němci budou snažiti se docílití míru přitích podzimem na daleko jiných podmínkách, jež až doposud navrhli, aby zabránili velkému útoku spojených na jaře 1919, kdy Spojené Státy budou konečně pro válku připraveny.

O TETOVÁNÍ.

Divoci a polodivoci národové celého světa mají ve zvyku zdobiti nejenom obličej, ale i jiné části svého těla tetováním.

Tetování spočívá v tom, že do kůže "vkreslí" totiž vpíchá se ostrou jehlou nebo nožem výkres, který se pak nějakou barvou zatře. Barva vznikne do zraněných míst, jež zbarví trvale, takže po umytí těla zůstane na něm barevný výkres. Někteří divoši v tomto umění dovedou práva mistrovská díla jak co do tvarů, tak i v příčné barvitosti. Jsou to ovšem staleté zkušenosti, jež získaly tajemství přírody různých barev, která však nesmí býti nebezpečná lidskému zdraví.

Většiny divochů, kteří holdují tomuto krásnému zvyku zdobí, vadě muž je u nich vlastně krásným pohlavím a žena jest o málo výše ceněna, než různá užitečná domácí zvířata. Také jest tetování vedle jiného ještě pomalování kůže, zejména obličejě kríklavými hlínkami, prostředkem k zastranění nepřítelů.

Alle civilisovaní národové, již divochům tak rádi vnucejí různá pochybná dobrodini své kultury, bčou od nich rádi též jejich zvyky, a vždy spíše necetnosti než enosti. Evropané libují si též v tetování a to více, než bychom si mysliili, poněvadž na štěstí obmezují se v tom na neviditelná, totiž zakrytá místa na svém těle.

Ve Francii, v Itálii a Španělsku jest tetování tak rozšířeným zvykem, že není skoro vojáka a námořníka, který by nebyl tetován. Zejména mořeplavci snad všech národů světa dávají si na ruce nebo na prsou vypíchatí a vyleptati aspoň začáteční písmena svého jména a velmi často též jméno lodí, na nž zahájili svou kariéru. Také horníci, "vandráci" z povolání a — trestanci rádi se tetují. U těchto je to zvyk zajisté nebezpečný, neboť člověk tetovaný je vždy "znamenán" a v případě dopadení rukou trestající spravedlnosti má zachování svého "incognita" velice ztíženo.

Avšak i mezi cestujícími inteligenty najdeme často lidi, kteří, když viděli — jiné blázniti, bláz-

nili též — a dali si na těle vypíchatí někde mezi divochy trvalou památku na své costy.

Mezi námořníky a vojáky najdeme nejčastěji na těle vřetována různá hesla vlastenecká, nebo k jejich námořnickému neb vojenskému stavu se vztahující, easem však možno zaznamenati i hesla revoluční a obrázky přímo velezrádné. A poněvadž výkresy jedinou vřetovanou jsou nepomijitelné a nedají se odstraniti ničím — časem ani popálením kůže ne — může býti taková ozdoba ne-li osudnou, tedy aspoň mrzutou.

Nejpěknějším dokladem toho je Bernadotte, jenž z prostého vojáka postoupil až na maršálka vítězné armády Napoleonovy a pak až za krále švédského. Praví se, že Bernadotte nedlouho před svou smrtí stížen byl neduhem, proti němuž dle tehdejších zvyků byla jediná pomoc, vydatné pouštění žilou. Ale přes všecko naléhání lékařů, přes to, že jeho stav se velice horšil, král nechtěl dopustiti a také nedopustil, aby lékaři odhalili jeho ráme a pustili mu žilou. Teprve po smrti králově, když tělo jeho mělo býti balsamováno, poznali lékaři, že byl to stud, který mu bránil prozraditi, že nynější král a zakladatel dynastie pro mladých let dal si na těle vypíchatí heslo "Rovnost, volnost, bratrství," odznaky republiky, frygickou čapku a různé jiné kramy, jež do královského inventáře velmi špatně se hodí.

Z četných případů kriminálních, kdy tetování vedlo na stopu hledaných zločinců nebo jinak prospělo vyšetřujícím soudcům, znám je proces s bandity v italském městě Bari. Všichni členové toho tajného lupičského sdružení byli povinni dáti si na těle vytetovati jisté "spolkové odznaky," kteréž přišly policii velmi vhod při zjišťování příslušníků.

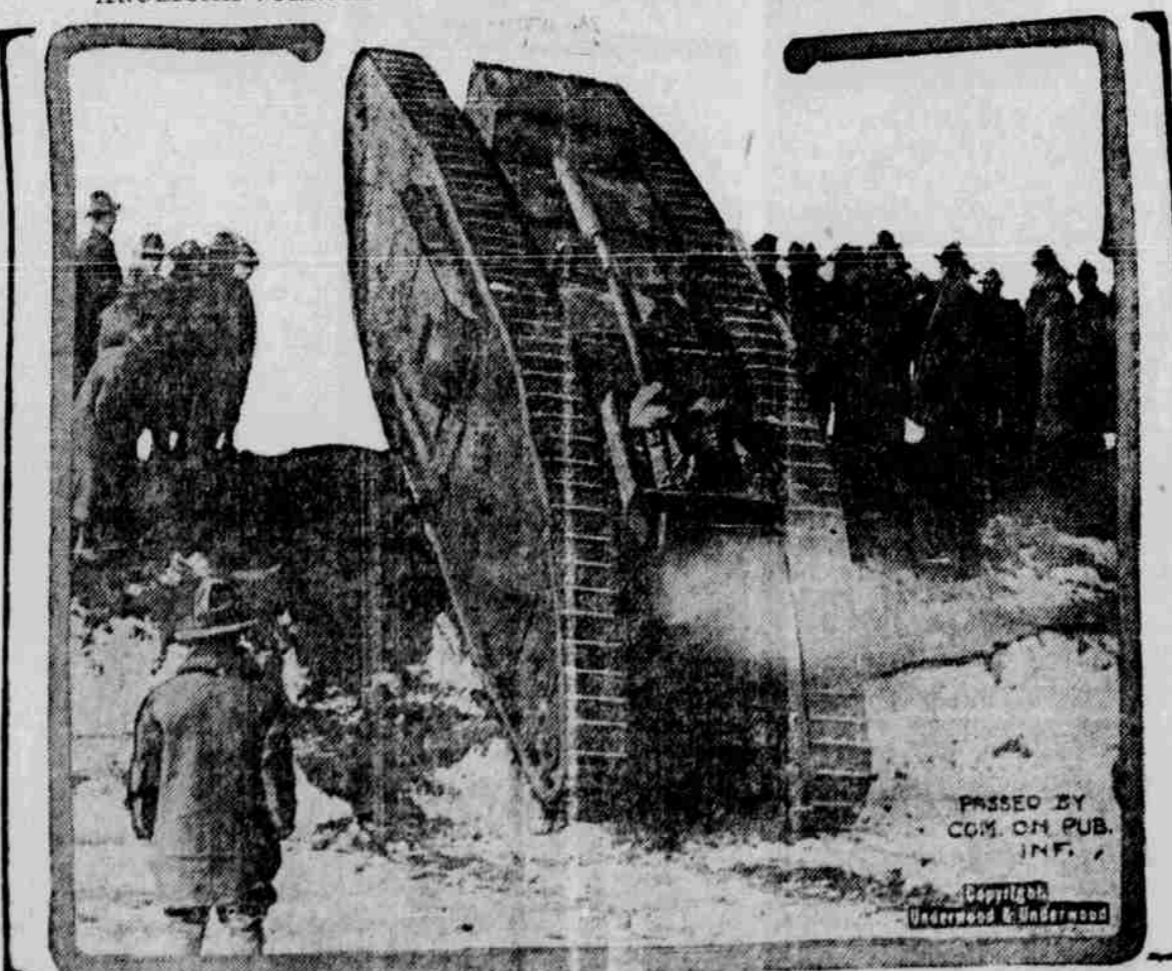
Mezi těmito bandity byl jeden, který patrně trpěl manii tetovací, neboť celé tělo jeho bylo pomalováno. Na prsou měl obraz tanečnice, dvě srdce, kotvu, řetěz a jiné ještě obrázky. Na levém rameni měl obrazy významu vlasteneckého: poprsí Garibaldiho, různé nápisy, orla, rozložené okovy a j., ale vedle toho ještě jeden exemplář tanečnice. Podobně byla tetována i druhá ruka, obě nohy, břicho ozdobeno bylo dosti umně obrázkem námořní lodí a pod. Ve dlaní zobrazen byl revolver, na palec ruky dvě skřížené dýky, a tak využítkováno bylo skoro každé místo těla umění milovného bandity pro jeho přenosnou galerii obrázků. Ale soudci na neštěstí pro něho neměli patrně dost smyslů pro umění, neb bandita unělece z procesu nevyvázl se zdravou kůží.

Pouze matka může pochopiti, jaký pocit působí býti bezmocnou poskytnouti vlastinmu nemluvněti potřebné ošetření. V takovém hrozném stavu byla pí. Lydia Graumanová v Hanna, Alta. Píše: "Dovolují si vyslovit díky za účinný lék, Hoboko, pomohlo mně od hrozného reumatismu. Nebyla jsem schopna něco dělati. Ani jsem nemohla ošetřiti své nemluvně. Mnohokrát jsem ležela bezmocná na posteli a můj manžel a děti musili mě zvedati, neboť jsem se sama nemohla obrátiti. Však díky bohu, onen obdivuhodný lék, Hoboko, mě úplně vyléčil, bčou od nich rádi též jejich zvyky, a vždy spíše necetnosti než enosti. Evropané libují si též v tetování a to více, než bychom si mysliili, poněvadž na štěstí obmezují se v tom na neviditelná, totiž zakrytá místa na svém těle.

Ve Francii, v Itálii a Španělsku jest tetování tak rozšířeným zvykem, že není skoro vojáka a námořníka, který by nebyl tetován. Zejména mořeplavci snad všech národů světa dávají si na ruce nebo na prsou vypíchatí a vyleptati aspoň začáteční písmena svého jména a velmi často též jméno lodí, na nž zahájili svou kariéru. Také horníci, "vandráci" z povolání a — trestanci rádi se tetují. U těchto je to zvyk zajisté nebezpečný, neboť člověk tetovaný je vždy "znamenán" a v případě dopadení rukou trestající spravedlnosti má zachování svého "incognita" velice ztíženo.

Avšak i mezi cestujícími inteligenty najdeme často lidi, kteří, když viděli — jiné blázniti, bláz-

ANGLICKÁ VOZNICE NA REKRUTNÍ CESTĚ PO SPOJENÝCH STÁTECH.

Anglická voznice Britannia, která před nedávnem demonstrovala různé zajímavé fáse vedení války anglickou armádou ve Francii v evičebním táboře v Camp Upton, Yaphank, N. Y., vydala se na cestu po Spojených Státech, aby pomáhala v rekrutování pro anglickou a kanadskou armádu. Britannia váží třicet tun, může se pohybovati po jakkoliv drsné zemi rychlostí asi čtyři míle za hodinu a je vyzbrojena šestí Lewisovými strojními děly. Súčastnila se bitvy na Somme.